

Évközi 20. vasárnap – 2013. augusztus 18. – C év

Az ördög egyre jobban aggódott. Hosszú sor álldogált a pokol tüzes bejárata előtt, de már csak egyetlen hely maradt Ugyan miféle megátalkodott, szörnyű bűnösé legyen ez a legutolsó hely? Kiment hát a sorban állók közé, s kérdezősködni kezdett, ki miféle bűnök miatt került a pokol kapujába. A sorban állók rettegtek ugyan, de tudták, hogy az ördög úgylát a veséjükbe lát, ezért hát bevallották gonosz tetteiket. Voltak ott rablók, házasságtörők, csalók, sőt még többszörös gyilkosok is, de az ördög nem tudott döntené. Végül megpillantott egy kicsire összetöprödő, rejtőzni próbáló emberkét. Odalépett hozzá: „Te vajon mit követtél el, hogy idejutottál?” „Én ugyan semmit! Nem is értem, mit keresek itt! Biztosan valami tévedés lehet.” „Ó nem, tévedésből nem szoktak hozzám kerülni az emberek! Mesélj csak, hogyan éltél!” „Én soha nem tettem semmi rosszat! Jaj, pedig mennyi emberi bűnt, nyomorúságot láttam! Én azonban soha nem járultam hozzá semmivel! Láttam, ahogyan körülöttem elszegényednek és éhen halnak az emberek, de én nem tehettem róla! Nem én okoztam. Láttam, ahogyan a háborúban a katonák gyilkolnak, kegyetlenkednek, nőket erőszakolnak meg, de én messzire elkerültem az ilyen szituációkat. Láttam, ahogyan a fiatalok részegeskednek, drogoznak, paráználnak, de én nem vettem részt soha ilyesmiben, hozzájuk se szóltam. Sokszor láttam, hogy szomszédok vagy házastársak veszekednek, sőt ütök-verik egymást, de én ilyenkor inkább messzire elfutottam, nehogy belekeveredjek a dolgokba. Hiszen mi közöm lenne nekem ilyesmihez?” „Hm, hm! – hümmögött az ördög. – Tehát biztos vagy abban, hogy mindezt a sok gonoszságot és szenvedést a saját szemeddel láttad, és te mégsem tettél és nem is mondtál soha semmit az ilyen helyzetekben?” „Igen, így volt. Én nem tettem semmit, és nem is szóltam bele.” „Nos, akkor te igazán méltó vagy az utolsó megmaradt helyre a pokolban! Lépj csak be bátran!” – vigyorgott elégedetten az ördög.

Nem lehetséges mindig kimaradni a feszült, vitás helyzetekből. Nem helyes, sőt kifejezetten rossz is lehet, ha az ember megfutamodik bizonyos küzdelmekből, békétlenségektől. Talán furcsának tűnnek Jézus szavai, Aki a mai evangéliumban arról beszél, hogy nem békét hozni jött, hanem szakadást. Lángoló tüzet akar gyújtani a Földön. Mintha súlyosan ellentmondának ezek a szavak a Mester szeretetről, alázatról, megbocsátásról szóló szavainak. Pedig ha jól belegondolunk, a békétlenséget, a szakadást nem Jézus okozza, hanem az emberek különböző hozzáállása ahhoz az értékrendhez, amit Ő hozott, tanított. Nem Jézus gerjeszti az ellentéteket, hanem azok az Ő egyértelmű törvényei és életpéldája nyomán felszínre kerülnek az emberek szívéből. Természetesen nem minden vitának, veszekedésnek, ellentétnek van létjogosultsága, sőt talán a legtöbb értelmetlen és hiábavaló. Azonban vannak viták, amelyeket végig kell vezetni, vannak feszültségek, amelyeknek jobb, ha napfényre kerülnek és akár komoly súrlódások útján megoldódnak. Bíró püspök atya, a püspöki kar családreferense rendszeresen szokta kérdezni családoktól, házaspároktól, hogy szoktak-e még veszekedni? És ha igennel válaszolnak, mindig örömmel nyugtázza, mint valami olyan dolgot, ami elkerülhetetlenül szükséges a családok életében. Mert a viták még mindig jobbak, mint a közömbösségről vagy fásultságról, elhidegedésről tanúskodó elhallgatás vagy szőnyeg alá söprés. Jézus éppen arról beszél, hogy ne a semmiségeken, apró véleménykülönbségeken lovagoljunk, hanem azokat a feszültségeket, ütközéseket vállaljuk fel, amelyek az Ő tanítása és a Benne való hit nyomán alakulnak ki ember és ember között. A kereszténység egy határozott értékrend és a belőle fakadó életforma felvállalásával jár, s ennek megélése egy hitetlen társadalomban nem lehetséges feszültségek, viták nélkül. Mindenképpen lesznek olyan döntéseink, tetteink, amiket olykor a legközelebbi hozzátartozóink is kifogásolnak vagy nehezen értenek meg. Erről beszélni kell velük, s anélkül, hogy másokat kényszerítenénk a

krisztusi életformára, nekünk határozottan ragaszkodnunk kell hozzá. Szintén fel kell vállalnunk az olyan feszült helyzeteket, amelyekben másokat kell segítenünk, másokért kell szeretetből kiállnunk olyanokkal szemben, akik igazságtalanul bánnak velük.